

**Міністерство внутрішніх справ України
Одеський державний університет внутрішніх справ**

**Роль та місце правоохоронних органів
у розбудові демократичної правової держави**

**Матеріали
XII Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції**

26 березня 2020 року

УДК 351.74
Р68

Статті друкуються в авторському варіанті.
Оргкомітет дозволив собі лише скорочення
статей, які суттєво перевищували пропоновані обсяги

Роль та місце правоохоронних органів у розбудові демок-
Р68 ратичної правової держави: матеріали XII міжнар. наук.-практ.
інтернет-конф., м. Одеса, 26 березня 2020 р. Одеса: ОДУВС,
2020. 248 с.
УДК 351.74

Жогов В. С.,
*науковий співробітник науково-дослідної лабораторії
з проблемних питань кримінального аналізу ОДУВС*

ОСНОВНІ ПІДХОДИ ДО АНАЛІЗУ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ

Соціальні мережі з кожним днем стають все більш популярними. Одним з результатів взаємодії людей за допомогою таких мереж є отримання величезної кількості інформації різних форматів: тексти, зображення, аудіо, відео та багато іншого. До найбільших соціальних мереж за кількістю користувачів відносяться Facebook, LinkedIn, ВКонтакте, Twitter, Однокласники, YouTube та ін[1].

Facebook. Мережа заснована в 2004 році Марком Цукербергом. За даними на грудень 2019 року, аудиторія Facebook становить близько 2,5 мільярд користувачів. Facebook дозволяє створити профіль з фотографією та інформацією про себе, запрошувати друзів, обмінюватися з ними повідомленнями, змінювати свій статус, залишати повідомлення на своїй та чужій стінах, завантажувати фотографії та відеозаписи, створювати групи (спільноти за інтересами).

YouTube. Сервіс, що надає послуги відеохостингу, заснований в 2005 році. Користувачі можуть додавати, переглядати та коментувати ті чи інші відеозаписи, додавати анотації і титри до відео, а також виставляти рейтинг переглянутих відео, якщо таку можливість їм надав автор. Завдяки простоті та зручності використання YouTube став одним із найпопулярніших місць для розміщення відео файлів.

LinkedIn. Соціальна мережа була заснована Рідом Хоффманом в грудні 2002 року, запущена в травні 2003 року. В основному мережа використовується для пошуку та встановлення ділових контактів. Трохи менше половини користувачів LinkedIn є жителями США.

ВКонтакте. Мережа заснована в 2006 році Павлом Дуровим. Подібно Facebook, користувачі ВКонтакте можуть обмінюватися повідомленнями приватно (через особисті повідомлення) та публічно (за допомогою записів на стіні, а також через механізм груп і зустрічей), відстежувати через стрічку новин активність друзів і спільнот. У мережі є можливість обміну і завантаження файлів досить великого обсягу, так як використовується технологія розподіленого поширення файлів BitTorrent, що робить ВКонтакте одним з найбільших медіа-архівів.

Twitter. Створено в 2006 році Джеком Дорсі. Система дозволяє відправляти короткі текстові повідомлення (до 140 символів), використовуючи веб-інтерфейс, SMS, засоби миттєвого обміну повідомленнями або сторонні програми-клієнти. Відмінною особливістю Twitter є публічна доступність розміщених повідомлень, що дозволяє називати його мікроблогом.

Однокласники.ru. Проект запущений в 2006 році, його автором є російський веб-розробник Альберт Попков. Особливість цієї мережі в тому, що кожен користувач бачить імена всіх, хто заходив подивитися на його сторінку, всі публічні дії користувачів (повідомлення в форумах, додавання друзів, завантаження фотографій) відображаються в доступній іншим користувачам стрічці активності. Є російськомовним аналогом американської мережі Classmates.com.

Flickr. Створено в 2004 році. Сервіс, призначений для зберігання та подальшого використання користувачем цифрових фотографій та відеороликів, є одним з перших Web 2.0 сервісів. Є можливість до кожної фотографії додати назву, короткий опис та ключові слова (тег) для подальшого пошуку.

З вищезазначеного можна зробити висновок про наявність великої кількості соціальних мереж, а також, що найголовніше, великої кількості користувачів, що дозволяє при правильному підході аналізувати процеси, що протікають в суспільстві, прогнозувати поведінку користувачів, моделювати соціальну взаємодію, адже кожен користувач – це джерело інформації, як особистої, так і загальної.

В аналізі соціальних мереж можна виділити чотири основні підходи досліджень: структурний, ресурсний, нормативний та динамічний [2]. У кожному з них вирішується досить велике коло завдань та застосовуються методи з різних областей знань.

У *структурному підході* всі учасники мережі розглядаються як вершини графа (сукупність об'єктів із зв'язками між ними), які впливають на конфігурацію ребер та інших учасників мережі. Основна увага приділяється геометричній формі мережі та інтенсивності взаємодій (вазі ребер), тому досліджуються такі характеристики, як взаємне розташування вершин, центральність, транзитивність взаємодій.

При структурному аналізі та аналізі поведінки зв'язків використовуються методи статистичного аналізу, визначення спільнот, алгоритми класифікації. Вивчається поведінка вершин в процесі кластеризації та типових тимчасових характеристик соціальних мереж. Наприклад, як змінюється структура мережі в процесі росту або як змінюється поведінка та розподіл зв'язкових компонентів графа.

Велике значення надається визначенню спільнот в соціальних мережах. Мета – спробувати визначити регіони мережі, всередині яких відбувається активна взаємодія учасників. Алгоритмічно це завдання можна віднести до задачі про розподіл графів [3]. Необхідно розділити мережу на щільні регіони на основі поведінки зв'язків між вершинами. Комп'ютерні соціальні мережі динамічні, що призводить до ускладнень з точки зору виявлення спільнот. У деяких випадках вдається інтегрувати інформаційний вміст мережі в процес визначення спільнот. Тоді контент є допоміжним засобом для виявлення груп учасників зі схожими інтересами.

Ресурсний підхід розглядає можливості учасників по залученню індивідуальних та мережевих ресурсів для досягнення певних цілей та диференціює учасників, які перебувають в ідентичних структурних позиціях соціальної мережі, за їх ресурсами. В якості індивідуальних ресурсів можуть виступати знання, престиж, багатство, раса, стать. Під мережевими ресурсами розуміються вплив, статус, обсяг та характер інформації. Основним показником, який визначає відмінності в ресурсах учасників мережі, є сила структурної позиції учасника.

Нормативний підхід вивчає рівень довіри між учасниками, а також норми та правила, що впливають на поведінку учасників в соціальній мережі та процеси їх взаємодії. В цьому випадку аналізуються соціальні ролі, які пов'язані з даними користувачами мережі, наприклад, відносини керівника і підлеглого, дружні або родинні зв'язки. Так як в основі соціальних мереж лежить взаємодія між різними учасниками, природно припустити, що ця взаємодія впливає на учасників в термінах їх поведінки. Питання цього напрямку: як моделювати вплив на основі інформації про учасників; як моделювати поширення впливу; хто з учасників найбільш впливовий в процесі поширення.

Динамічний підхід – це напрямок у вивченні соціальних мереж, в якому об'єктами досліджень є зміни в мережевій структурі з часом: з'являються нові учасники, деякі учасники припиняють взаємодію, виникають нові зв'язки, деякі зв'язки старіють, так як учасники перестають взаємодіяти. Це призводить до змін в структурі соціальних мереж в цілому та в окремих спільнотах. При цьому виникають питання: яким чином відбуваються довгострокові зміни між великими спільнотами в соціальних мережах, чи існують які-небудь стаціонарні конфігурації соціальної мережі, як розвиваються самі спільноти в часі, які зміни можуть відбуватися, як можна відстежити і представити їх.

Важливим завданням є прогноз формування зв'язків в соціальних мережах. У більшості додатків для аналізу соціальних мереж зв'язки вважаються динамічними і можуть змінюватися з плином часу. В процес прогнозування зв'язків можуть бути залучені як структура мережі, так і інформація про особливості різних користувачів. Для вирішення таких завдань пропонується будувати різноманітні структурні та реляційні моделі.

Для аналізу соціальних мереж існує безліч додатків для моделювання взаємодій і процесів в мережі, для обчислення певних параметрів мережі і для візуалізації графа мережі.

До найбільш відомих засобів автоматичного аналізу соціальних взаємодій відносяться Popsters, AgoraPulse, Hootsuite, quintly, Pajek, SimplyMeasured, Socialbakers та ін. Для подібних додатків важливою вимогою є можливість обробляти дуже велику кількість даних.

Існують програми, які моделюють «теорію шести рукошляхів», тобто вибудовують ланцюжок з зв'язків (друзів) між двома користувачами мережі. Ці ланцюжки, як правило, дійсно виходять невеликої довжини [4].

На закінчення слід зазначити, що існування різних підходів до аналізу соціальних мереж призводить до проблеми об'єднання результатів, отриманих в ході досліджень. Тому до актуальних проблем мережевого аналізу можна віднести наступні: необхідність створення єдиної системи аналізу соціальних мереж, створення універсального набору заходів, що дозволяють визначати ступінь близькості між користувачами мережі, а також проблему систематизації різних заходів повноти мереж.

Література

1. Какисоциальные сети популярны в мире: Интернетвидання про маркетинг та технології для бізнесу, стартапів і підприємців «Marketer». URL: <https://marketer.ua/top-social-media-2018/>;
2. BonchiF., CastilloC., GionisA., JaimesA. Social Network Analysis and Mining for Business Applications. URL: https://www.researchgate.net/publication/220527460_Social_Network_Analysis_and_Mining_for_Business_Applications;
3. Charu C., Social network data analytics. URL: https://books.google.com.ua/books?id=SE2iRgeYYwcC&pg=PA79&hl=ru&source=gbs_toc_r&cad=3#v=onepage&q&f=false;
4. 35 инструментов для аналитики социальных сетей: Веб-сервис аналитики контента социальных сетей «Popsters». URL: <https://popsters.ru/blog/post/35-instrumentov-dlya-analitiki-socsetey>.

Журавель А. В.,

*к.ю.н., доцент, профессор кафедры трудового, земельного
та господарського права ОДУВС*

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТЕХНОПАРКІВ У СУЧАСНИХ УМОВАХ

Інноваційна діяльність у сучасних умовах господарювання виступає одним із ключових факторів, що визначають перспективи соціального та економічного розвитку кожної держави.

В Україні проблема ефективного економічного розвитку на основі розвитку інноваційної діяльності, росту інноваційних розробок є сьогодні дуже актуальною. Так, ще у 1998 році указом Президента України було затверджено «Стратегію інтеграції України до Європейського Союзу» [1], де зазначено, що Україна обрала курс на розвиток національної економіки за інноваційною моделлю, тобто здійснення структурних змін в економіці України та підвищення її технологічного рівня. Саме інноваційний розвиток країни надасть конкурентні переваги в умовах сучасного європейського і світового ринків.

Актуальність інноваційної діяльності продовжує зростати, оскільки активізація інноваційної діяльності могла б та й досі може стати рушійною силою забезпечення розвитку промислових підприємств через удосконалення існуючих виробничих процесів, підвищення ефективності всіх аспектів виробничої та господарської діяльності, допомогти у виявленні нових перспективних форм і напрямів ведення бізнесу.

Останнім часом в Україні з'являються все нові урядові програми, у яких декларується перехід економіки на інноваційний шлях розвитку, державна підтримка інноваційної діяльності; розглядається проект інноваційного кодексу України; обговорюється створення Національної венчурної компанії. Попри те, що і Український уряд, і науковці сходяться на думці, що інноваційний процес знаходиться в незадовільному стані, суттєвих зрушень у цій сфері вже протягом багатьох років не відбувається.

При цьому, протягом останніх 15 років істотно зростає використання результатів наукових досліджень вітчизняних учених у сфері інноваційної діяльності сусідніх держав, зменшуються обсяги використання можливої бази об'єктів інноваційної діяльності в Україні та знижується кількість інноваційно активних підприємств. Зазначимо, що серед країн Європейського Союзу мінімальні показники інноваційної активності мають Португалія – 26% і Греція – 29%, але навіть ці показники удвічі вищі, ніж в Україні. А в порівнянні з країнами-лідерами, такими як Нідерланди (62%), Австрія (67%), Німеччина (69%), Данія (71%) та Ірландія (74%), цей розрив з Україною складає майже п'ять разів [2].

Досвід передових країн світу доводить, що одним із ключових факторів активізації інноваційної діяльності є інноваційні структури, які об'єднують в єдину систему процеси вироблення, передачі, трансферу та комерціалізації знань. Такими інноваційними структурами виступають технологічні парки, бізнес-інкубатори, інноваційні центри, технополіси – інноваційні підприємства, які утворюють організаційну систему зв'язків між наукою, освітою та промисловістю. Діяльність інноваційних підприємств безпосередньо відноситься до економічної сфери, яка пов'язана з використанням накопичених знань, розробкою та впровадженням нових технологій.

Але при відсутності цільових державних програм, відповідної інноваційної інфраструктури, прозорості умов для бізнесу на перспективу, новаторські ідеї залишають на рівні лише ідей, які часто реалізуються поза межами України. Оскільки, функціонуючі спеціальні зони, технополіси, технопарки, інноваційні фонди переслідують різноманітні цілі, які часто не мають жодного стосунку до бізнесрезультату та не можуть бути належним чином реалізовані, при відсутності відповідних законодавчих умов.

Інноваційні підприємства багатьох розвинутих країн світу працюють вже тривалий час та зарекомендували себе як потужний рушій розвитку держави.

В Україні існують інноваційні підприємства, але процеси становлення їх тривають та потребують окремого вивчення. А так, як Україна взяла курс на розвиток економіки за інноваційною моделлю, то правове регулювання діяльності технопарків, що є одним найефективніших видів інноваційних підприємств, залишаються актуальними й сьогодні.

Законодавче регулювання діяльності технопарків в Україні здійснюється такими нормативно-правовими актами, як: Господарський Кодекс, Закон України «Про інноваційну діяльність» від 4.07.2002 р., Закон України «Про інвестиційну діяльність» від 18.09.1991 р., Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність» від 13.12.1991 р., Закон України «Про наукову і науково-технічну експертизу» від 04.07.2002 р., Закон України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» від 16.07.1999 р, Закон України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» від 08.09.2011 р. та інші [3]. Вказані акти досить давно ведені в дію, але при цьому мають як певні неузгодженості, так і перестають відповідати часу, а тому не можуть ефективно регулювати відносини в сфері здійснення діяльності технопарків.

Так, відповідно до статті 1 Закону України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» [4] від 16 червня 1999 року визначається, що технологічний парк - юридична особа або об'єднання що діє на основі договору про спільну діяльність юридичних осіб (учасників), головним завданням яких є діяльність з виконання інвестиційних та інноваційних проектів, впровадження наукоємних розробок, високих технологій і виробництво конкурентоздатної на світових ринках продукції.

В свою чергу, визначення, яке сформульоване у Міжвузівській науково-технічній програмі «Технопарки та інновації» є більш повним. В ньому зазначається, що технопарк - це організація, яка є юридичною особою або виконуюча за дорученням правомочності юридичної особи, що має тісні зв'язки з одним або кількома вищими навчальними закладами та/або науковими центрами, промисловими підприємствами, регіональними та місцевими органами влади та управління і здійснює діяльність, щодо формування сучасного інноваційного середовища з метою підтримки інноваційного підприємництва шляхом створення матеріально-технічної, соціально-культурної, сервісної, фінансової та іншої бази для ефективного становлення, розвитку, підтримки і підготовки до самостійної діяльності малих і середніх інноваційних підприємств, комерційного освоєння наукових знань, винаходів, ноу-хау і наукомістких технологій та передачу на ринок науково-технічної продукції з метою задоволення потреби в цій продукції регіону та країни [5, С.45].

Таким чином, на підставі цих двох визначень, слід відмітити, що в законодавстві не має єдиного визначення поняття технологічних парків.

Окрім того, Закон України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» [4] у своїй преамбулі говорить про те, що він визначає правові та економічні засади запровадження та функціонування спеціального режиму інноваційної діяльності технологічних парків.

Вказаний режим фактично полягає в отриманні технопарками, їх учасниками та спільними підприємствами певних пільгових умов для здійснюваної ними інноваційної діяльності. Відповідно до ч. 1 ст. 3 зазначеного Закону спеціальний режим інноваційної діяльності запроваджується для технопарку строком на 15 років і діє при виконанні його проектів[4].

Однак такий режим де-факто розповсюджується не на всю діяльність технопарків, їх учасників та спільних підприємств – він стосується лише умов виконання конкретного, зареєстрованого проекту технологічного парку[6, С.12]. Іншими словами, спеціальний режим надається не інноваційній діяльності технопарку та виконавцям його проекту в цілому, а лише відповідному проекту, який пройшов експертизу та на який отримано свідоцтво про його державну реєстрацію. І таким чином фактично мову слід вести не про спеціальний режим інноваційної діяльності технопарку, а про спеціальний режим виконання певного інноваційного проекту останнього.

Крім того, користування умовами спеціального режиму при реалізації інноваційних проектів обмежено для технопарку 15-річним терміном. Однак при цьому свідоцтво про реєстрацію проекту технопарку, який є підставою запровадження спеціального режиму, чинне на протязі строку реалізації проекту технопарку, але не більше 5 років. Слід відзначити, що вищезгаданим Законом України не передбачена можливість продовження дії свідоцтва або отримання нового у разі, якщо реальний строк виконання проекту переви-

ще п'ятирічний термін, а термін діяльності технопарку ще не вичерпаний. Вважаємо, що доцільно було б узгодити строк користування умовами спеціального режиму при реалізації інноваційних проєктів технопарком та строк реалізації проєкту технопарку, а також визначити умови продовження цих строків.

Зазначене положення не змінилося і у зв'язку з прийняттям Податкового кодексу України [3], а ще більше ускладнило ситуацію, оскільки відсутність Податкового кодексу положень щодо такого елемента інноваційної інфраструктури, як технологічні парки, не дають можливість налагодити взаємодію малих підприємств, які використовують спрощену систему оподаткування, та інших юридичних суб'єктів при здійсненні останніми інноваційної діяльності.

Окрім того, існують певні протиріччя стосовно визначення організаційно-правової форми технопарку. Відповідно до Закону України «Про інноваційну діяльність» [7], Закону України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» [4], Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про порядок створення і функціонування технопарків та інноваційних структур інших типів» [8] - технопарк є або юридичною особою (інноваційним підприємством), або групою юридичних осіб, що діють відповідно до договору про спільну діяльність. Але відповідно до статті 403 Господарського Кодексу України [9] та статті 3 Закону України «Про загальні засади створення і функціонування спеціальних (вільних) економічних зон» [10] технопарк відноситься до одного із типів вільної економічної зони, тобто території зі спеціальним режимом діяльності. Тому, вважаємо, що взагалі доцільно визнати, що технопарк є самостійною юридичною особою, тобто інноваційним підприємством.

Таким чином, технопарки України є відносно молодими інноваційними структурами, котрі створюють новий формат взаємодії бізнес-структур, наукових та інноваційних осередків, органів місцевої та регіональної влади, застосування фінансових інструментаріїв [6, С.12].

Недосконалість законодавства і неефективної зміни, відсутність системної державної підтримки (фінансової та щодо реєстрації інноваційних проєктів) – фактори, що уповільнюють розвиток та діяльність таких структур, як технопарки та у сучасних економічних умовах нівелюють тенденції до зростання інноваційної діяльності в нашій країні. Окрім того, в нормативно-правові акти, які регулюють діяльність технопарків, неодноразово вносилися численні зміни та доповнення, які то скасовували, то знову поновлювали надані цим структурам пільги, але істотно не узгодили існуючі розбіжності, щоне сприяє нормальному та повноцінному функціонуванню вказаних суб'єктів. Тому, нормативно-правова база, що регламентує діяльність технопарків, в сучасних умовах, потребує більшої уваги зі сторони законодавця.

Література

1. Стратегія інтеграції України до Європейського Союзу: Указ Президента України від 11.06.1998 № 615/98 // Офіційний вісник України. – 1998. - № 24. – ст. 870 (утратив чинність).
2. Про Рекомендації парламентських слухань на тему: "Стратегія інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки в умовах глобалізаційних викликів": Постанова ВР України // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 11.
3. Офіційний портал Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://rada.gov.ua>.
4. Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків: Закон України від 16.07.1999 № 991-XIV // Відомості Верховної Ради України. – 1999. - N 40. - Ст. 363.
5. Тараненко О.М., Корновенко С.В. Технопарки в Україні як елементи інноваційної структури / О.М. Тараненко, С.В. Корновенко // Теоретичні аспекти економіки та інтелектуальної власності. – 2014. – Вип. 1 (2) – С. 44-48.
6. Уханова І.О. Розвиток та функціонування технопарків: світовий досвід та специфіка в Україні - Монографія. – Одеса. - 2012. – 131 с.
7. Про інноваційну діяльність: Закон України від 04.07.2002 № 40-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2002. - N 36. - Ст. 266.
8. Про затвердження Положення про порядок створення і функціонування технопарків та інноваційних структур інших типів: Постанова Кабінету Міністрів України від № 549 від 22.05.1996 р. // Зібрання постанов Уряду України. – 1996. - N 12. – Ст. 340.
9. Господарський Кодекс від 16.01.2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради. – 2003. – № 18, № 19-20, № 21-22. – Ст. 144.
10. Про загальні засади створення і функціонування спеціальних (вільних) економічних зон: Закон України від 13.10.1992 № 2673-XI // Відомості Верховної Ради України. – 1992. - N 50. - Ст. 676.

ДЕЯКІ ПИТАННЯ СТРОКОВОСТІ ЗБЕРІГАННЯ ПЕРСОНАЛЬНОЇ ІНФОРМАЦІЇ В ПОЛІЦЕЙСЬКИХ БАЗАХ ДАНИХ: МІЖНАРОДНИЙ АСПЕКТ

Сьогодні інформація відіграє важливу роль в житті кожного громадянина в будь-якій країні світу, а питання збору інформації про людину (персоналізовану інформація) має на перший погляд чітку регламентацію як у міжнародному так і національному законодавстві, але з розвитком технологій як то зберігання, аналіз або поширення інформації, в практиці застосування законодавства різними країнами виникає питання щодо знаходження того справедливого балансу між державними та приватними інтересами щодо їх обробки.

Для більш детального з'ясування питання щодо законодавчого регулювання обробки персональних даних необхідно визначитися з основоположними міжнародними нормативно-правовими актами, які регулюють зазначені правовідносини.

Так, до основного міжнародного нормативно-правового акту в сфері обороту персональної інформації відноситься Конвенція Ради Європи «Про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних» та Додатковий протокол до неї, яку Україна ратифікувала в 2010 році та відповідно до якої взяла на себе зобов'язання забезпечити дотримання прав і свобод людини. Зазначена Конвенція визначила дотримання прав й основоположних свобод для кожної особи, незалежно від її громадянства або місця проживання у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних, що її стосуються, зокрема її права на недоторканість приватного життя [1, ст.1]. У цьому контексті також слід виділити ст. 5 (е) Конвенції, яка передбачає, що персональні дані, які піддаються автоматичній обробці, повинні зберігатися у формі, яка дозволяє ідентифікувати суб'єктів даних не довше, ніж потрібно для тих цілей, для яких вони потрібні [1, ст. 5].

Відповідно до ст. 5 Конвенції «Про захист прав людини і основоположних свобод» кожна особа має право на свободу та особисту недоторканність. Нікого не може бути позбавлено свободи, крім таких випадків і відповідно до процедури, встановленої законом [2, ст. 5]. Також ст. 8 цієї ж Конвенції врегульовано, що органи державної влади не можуть втручатись у здійснення цього права, за винятком випадків, коли втручання здійснюється згідно із законом і є необхідним у демократичному суспільстві в інтересах національної та громадської безпеки чи економічного добробуту країни, для запобігання заворушенням чи злочинам, для захисту здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб [2, ст. 8].

До міжнародного права також необхідно віднести практику Європейського суду з прав людини, яка в останні роки, треба відміти, схиляється більш в сторону дотримання демократичних принципів свободи особистості, чим до забезпечення безпеки громадян правоохоронними органами, шляхом використання поліцейськими накопиченої в базах даних персональної інформації.

Особливо цікава в контексті розгляду нашого питання є справа «*Gaughran V. the United Kingdom*». З матеріалів справи ми бачимо, що Ф. Гогран поскаржився до суду, щодо видалення його профілю ДНК, відбитків пальців та фотографії відповідно до політики безстрокового зберігання особистих даних будь-якої особи, засудженої за правопорушення, що записується, являє собою непропорційне та невинуватне втручання у право на повагу його приватне та сімейне життя, передбачене ст. 8 Конвенції «Про захист прав людини і основоположних свобод». Так, в рішенні національного суду від 13 листопада 2012 року зазначено, що зберігання біометричних даних заявника поліцією є втручанням у його права в розумінні ст. 8 Конвенції, але таке втручання було пропорційним правопорушенню та суд відзначив, що фотографія заявника зберігається в окремій базі даних, яка не використовується для зіставлення осіб за допомогою технології розпізнавання чи іншим чином, а також суд навів 11-ть причин, які це виправдовувало, наведемо деякі з них:

1. Створення бази даних з інформацією про осіб, засуджених за злочини, є дуже корисним та перевіреним ресурсом у боротьбі зі злочинністю.
2. Права та очікування засуджених суттєво відрізняються від прав незасуджених осіб.
3. Особа може бути ідентифікована лише за відбитками пальців та зразком ДНК експертом з використанням спеціального обладнання.
4. Законодавство жорстко обмежує використання даних, які знаходяться в базі.

5. Збереження даних слугує додатковою метою - відмовитися засудженого до повторного вчинення злочину.

Але згідно рішення Європейського суду з прав людини по зазначеній справі від 13.02.2020 № 45245/15 щодо того, чи були причини, викладені національними органами для обґрунтування міри безстрокового утримання, «релевантними та достатніми», Суд зазначає, що чим більше даних зберігається, тим більше злочинів розкриваються, що підтверджується статистикою. У зв'язку з цим Суд вважає, що прийняття такого аргументу в контексті схеми безстрокового зберігання на практиці було б рівнозначним обґрунтуванню зберігання інформації про все населення та їх померлих родичів, що, безумовно, було б надмірним та неактуальним. Також Суд встановлює, що безрозбірливий характер повноважень щодо збереження профілю ДНК, відбитків пальців та фотографії заявника як особи, засудженої за правопорушення, навіть якщо вони проведені, без посилання на серйозність правопорушення або необхідність безстрокового утримання та за відсутності реальної можливості перегляду не вдалося досягти справедливого балансу між конкуруючими державними та приватними інтересами. Також Суд нагадує свій висновок про те, що держава зберегла дещо ширшу оцінку щодо збереження відбитків пальців та фотографій. Однак цього розширеного запасу недостатньо для того, щоб зробити висновок, що збереження таких даних може бути пропорційним за обставин, які включають відсутність будь-яких відповідних гарантій, включаючи відсутність реального перегляду. Таким чином, держава-відповідач перевищила прийнятну оцінку в цьому плані, і затримка, що склалася, є непропорційним втручанням у право заявника на повагу до приватного життя і не може вважатися необхідним у демократичному суспільстві, відповідно було порушено ст. 8 Конвенції «Про захист прав людини і основоположних свобод»[3].

Наведемо деякі приклади регулювання збереження біометричних даних в інших країнах. Так само як Англія - Уельс, Північна Ірландія, Ірландія та Шотландія передбачають безстрокове утримання персональних даних. Однак є кілька держав, які передбачають утримання такої інформації до смерті особи. Це Австрія: через п'ять років після смерті або у віці 80 років; Данія: через два роки після смерті або у віці 80 років; Естонія: через десять років після смерті; Фінляндія: через десять років після смерті; Литва: 100 років після включення або десять років після смерті; Люксембург: через десять років після смерті; Нідерланди: через десять років після смерті, і через 80 років після засудження проти неповнолітніх; Румунія через п'ять років після смерті або в віці 60 років; Словаччина: 100 років після дати народження.

Де ще інша форма застосовується в таких країнах: Бельгія: через 30 років після розміщення даних; Франція: через 40 років після відбування покарання або після 80 років; Угорщина: через 20 років після відбування покарання; Латвія: у віці 75 років; Польща: 35 років після засудження; Німеччина: ДНК-профілі переглядаються через десять років, а видалення залежить від рішення суду; Італія: через 20 років після інциденту, але жоден профіль не може зберігатися більше 40 років; та Швеція: через десять років після вироку [4].

Таким чином, в різних країнах існує свій підхід до регулювання строковості збереження персональних даних в поліцейських базах. У той же час правоохоронні органи повинні виконувати свої обов'язки в спосіб, сумісний з правами та свободами осіб. Треба констатувати, що зміни в законодавстві країн відбуваються в бік обмеження строків знаходження інформації в поліцейських базах даних та диференціації інформації з огляду на характер злочину, вік особи, час, який минув і поведінку особи.

Література

1. Про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних: Конвенція від 28.01.1981 № 108 ратифікована законом України від 06.07.2010 № 2438-VI. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_326
2. Про захист прав людини і основоположних свобод: Конвенція від 04.11.1950 ратифікована законом України від 17.07.1997 № 475/97-BP. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004
3. Справа «Gaughran v. the United Kingdom» від 13.02.2020 № 45245/15 URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22%3A%5B%22001-200817%22%5D%7D>
4. ЄСПЛ указав на неприпустимість безстрокового зберігання в поліцейській базі біометричних даних. URL: https://zib.com.ua/ua/141566-bezstrokovye_zberigannya_v_policeyskiy_bazi_biometrichnih_dan.html?fbclid=IwAR07Aa0UW53Mn-p55nfsSmaiB4eVOgmhRGElizxiKK1_mCGGWd97ad2tgk

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВІ ТА ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ: ПРІОРИТЕТИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ.

Андрієнко І. С. ЩОДО СУТНОСТІ ЮРИДИЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ У ПРАВІ СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.....	4
Антоненко О. А. НОРМАТИВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРОВЕДЕННЯ КОНТРОЛЬОВАНОЇ ПОСТАВКИ ЯК ФОРМИ КОНТРОЛЮ ЗА ВЧИНЕННЯМ ЗЛОЧИНУ.....	6
Афанасенко С. І. ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ У РОЗБУДОВІ ДЕМОКРАТИЧНОЇ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ: РОЛЬ ТА МІСЦЕ.....	7
Балтовский О. А., Сіфоров О. І. ДЕЯКІ ПИТАННЯ ЩОДО ОРГАНІЗАЦІЇ АДАПТИВНОГО УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ.....	9
Баськов В. В. СИСТЕМА ТАКТИЧНИХ ПРИЙОМІВ ЩОДО ПРИПИНЕННЯ МАСОВИХ ЗАВОРУШЕНЬ В УМОВАХ МІСТА.....	11
Будяченко О. М. ОКРЕМІ АСПЕКТИ КВАЛІФІКАЦІЇ НЕЗАКОННОЇ ПОРУБКИ ЛІСУ.....	12
Бурангулов А. В. ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ПІДГОТОВКИ ПЕРЕМОЖНИКІВ У РОЗВИНЕНИХ КРАЇНАХ СВІТУ ТА ЙОГО ЗАПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ.....	14
Вайда Т. С., Кузнєцов О. І., МІКРОТАРГЕТИНГ ЯК ТЕХНОЛОГІЯ ЗБОРУ ІНФОРМАЦІЇ ЗА ЗАЛИШЕНИМИ КОРИСТУВАЧЕМ «ЦИФРОВИМИ СЛІДАМИ» У СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖАХ (ІНШИХ КОМП'ЮТЕРНИХ РЕСУРСАХ) ДЛЯ ЦІЛЕСПРЯМОВАНОГО ВПЛИВУ НА ОСОБУ.....	16
Великий В. М. РИЗИКИ ВІДНОШЕННЯ ДО ЗМІН, ПОВ'ЯЗАНИХ З ПРОЦЕСОМ РЕФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ.....	19
Войтов Г. В., Бааджи Н. А. ЗЛОВЖИВАННЯ ПРАВОМ: ПРОБЛЕМИ ДИСКРЕЦІЇ У ПРАВОЗАСТОСУВАННІ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ.....	21
Геращенко О. С., Конєв О. Ю. ЛІКВІДАЦІЯ БІОЛОГІЧНИХ НЕБЕЗПЕК.....	22
Головко В. М. ВПЛИВ ФІЗИЧНИХ НАВАНТАЖЕНЬ ТА РУХОВОЇ АКТИВНОСТІ НА ЗДОРОВ'Я ПОЛІЦЕЙСЬКОГО.....	24
Гомон Д. О. ПРОФІЛАКТИЧНА МЕДИЦИНА ЯК ЗАСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТРАТЕГІЧНОЇ ЦІЛІ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ.....	25
Гоштинар С. Л. ДОСВІД ІСПАНІЇ ТА ФРАНЦІЇ В НОРМАТИВНО-ПРАВОВОМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ РИНКУ ЗЕМЛІ.....	26
Григорєцька І. І. ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ НАСЕЛЕНИХ ПУНКТИВ УКРАЇНИ.....	28
Дрішлюк В. І. УНІФІКАЦІЯ ПРОЦЕДУРИ ПОДАЧІ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ЗАЯВ У ГОСПОДАРСЬКОМУ ТА ІНШИХ ВИДАХ СУДОЧИНСТВА.....	29
Дужак О. В., Скуменко А. О., Шаповалов Д. О., Булгакова С. В. ПРОФІЛАКТИКА БЕЗВІСНОГО ЗНИКНЕННЯ ДІТЕЙ – ОДИН З ПРІОРИТЕТІВ ДІЯЛЬНОСТІ «МОЛОДІЖНОЇ ЛІГИ МАЙБУТНІХ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ».....	31
Дулгер В. В. ГЕНЕЗА ЦИВІЛЬНО-ВІЙСЬКОВИХ ВІДНОСИН В УМОВАХ НАДЗВИЧАЙНИХ ПРАВОВИХ РЕЖИМІВ.....	33
Евдохова Л. Н. ИСПОЛЬЗОВАНИЕ ТОВАРОВЕДНЫХ ТЕРМИНОВ ПРИ ПРОВЕДЕНИИ СУДЕБНОЙ ТОВАРОВЕДЧЕСКОЙ ИДЕНТИФИКАЦИИ ПИЩЕВЫХ ПРОДУКТОВ.....	35

Жогов В. С.	
ОСНОВНІ ПІДХОДИ ДО АНАЛІЗУ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ.....	36
Журавель А. В.	
ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТЕХНОПАРКІВ У СУЧАСНИХ УМОВАХ.....	38
Ісмаїлов К. Ю., Яцковина В. В.	
ДЕЯКІ ПИТАННЯ СТРОКОВОСТІ ЗБЕРІГАННЯ ПЕРСОНАЛЬНОЇ ІНФОРМАЦІЇ В ПОЛІЦЕЙСЬКИХ БАЗАХ ДАНИХ: МІЖНАРОДНИЙ АСПЕКТ.....	41
Калаянов Д. П., Іванова М. М.	
ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЗДІЙСНЕННЯ НАГЛЯДУ ЗА ДОТРИМАННЯМ ПРАВ УСИНОВЛЕНИХ ДІТЕЙ.....	43
Карагіоз Р. С.	
ПОЛІТИЧНИЙ РИЗИК ЯК КЛЮЧОВЕ ПОНЯТТЯ ПОЛІТИКО-ПРАВОВОГО ПРОЦЕСУ.....	44
Колесник С. П.	
УДОСКОНАЛЕННЯ КОНЦЕПТУАЛЬНИХ ЗАСАД ПРОТИДІЇ ТЕРОРИЗМУ В УКРАЇНІ.....	45
Коломієць Ю. М., Зазеріна М. С.	
ПРОБЛЕМИ ПАРТНЕРСТВА ТА ВЗАЄМОДІЇ НАСЕЛЕННЯ З ОРГАНАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ.....	47
Косаревська О. В.	
ОСНОВНІ ЧИННИКИ ФОРМУВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ В СФЕРІ УПРАВЛІННЯ НАУКОВО-ДОСЛІДНОЮ РОБОТОЮ КУРСАНТІВ ТА СТУДЕНТІВ В ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ З ОСОБЛИВИМИ УМОВАМИ НАВЧАННЯ.....	48
Кузніченко О.В., Панченко К.Ю.	
ДОБРОВІЛЬНІСТЬ ЯК ОСНОВОПОЛОЖНИЙ ПРИНЦИП МЕДІАЦІЇ ПРИ ВИРІШЕННІ ТРУДОВИХ СПОРІВ.....	50
Кузніченко С. О., Стариченко А. О., Шильник І. І.	
ДО ПРОБЛЕМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАВЧАЛЬНО-ПЕДАГОГІЧНОГО ПРОЦЕСУ В УМОВАХ ПРАВОВИХ РЕЖИМІВ, НАПРАВЛЕНИХ НА ЗАХИСТ НАСЕЛЕННЯ ВІД ІНФЕКЦІЙНИХ ХВОРОБ.....	52
Маковій В. П., Москалюк Х. І.	
ВПОРЯДКУВАННЯ РОБОТИ СУДІВ ЦИВІЛЬНОЇ ЮРИСДИКЦІЇ У КОНТЕКСТІ СУДОВОЇ РЕФОРМИ.....	54
Маркіна Т. Г.	
ТРУДОВЕ ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ ЩОДО ЗАХИСТУ СУБ'ЄКТИВНИХ ПРАВ ПРАЦІВНИКІВ.....	56
Медведев Н. В., Медведев С. В.,	
ДОСВІД ДАНІЇ ЩОДО СПІВПРАЦІ ПОЛІЦІЇ З ГРОМАДСЬКІСТЮ.....	58
Меркулова Ю. В.	
СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНІ ТА ПРАВОВІ МЕХАНІЗМИ УСУНЕННЯ ПРОФЕСІЙНИХ ФАКТОРІВ РИЗИКУ ВИНИКНЕННЯ ПСИХІЧНИХ РОЗЛАДІВ У КЕРІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ В ЕКСТРЕМАЛЬНИХ УМОВАХ.....	60
Мирза С. С.	
ПОСЛУГА З УПРАВЛІННЯ БАГАТОКВАРТИРНИМ БУДИНКОМ ЯК РІЗНОВИД ЖИТЛОВОЇ ПОСЛУГИ ТА ЇЇ МІСЦЕ В СИСТЕМІ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНИХ ПОСЛУГ.....	62
Моїсєєнко О. Г.	
ВПЛИВ СОЦІАЛЬНОЇ РЕКЛАМИ НА ФОРМУВАННЯ СУСПІЛЬСТВА, ЯК ВАЖЛИВУ СКЛАДОВУ В ДЕМОКРАТИЧНІЙ ДЕРЖАВІ.....	64
Мосузено В. Ю.	
КЛАСИФІКАЦІЯ НАДЗВИЧАЙНИХ СИТУАЦІЙ В УКРАЇНІ.....	66
Мох Т. П.	
ПРАВОВА ДЕРЖАВА В УКРАЇНІ.....	68
Надїбська О. Я., Пальшков К. Є.	
ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ КУРСАНТІВ ПОЛІЦІЇ У СПЕЦІАЛІЗОВАНИХ ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ.....	70
Нівня Г. О.	
ІНІЦІАЦІЙНИЙ КОМПОНЕНТ ПРОЦЕДУРИ ПРИСЯГИ ПРАЦІВНИКІВ ОВС.....	71
Павлютін Ю. М.	
НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ В УКРАЇНІ.....	73

Пальшков К. Є. ОСОБЛИВОСТІ СОЦІОКУЛЬТУРНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ В УКРАЇНІ НА ПЕРЕХІДНОМУ ЕТАПІ.....	74
Пащенко О. М. ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ СТРУКТУРИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В АГРАРНІЙ СФЕРІ ЕКОНОМІКИ.....	75
Проскурня Є. Є., Ком'яга А. В. ОСОБЛИВОСТІ САМОСТІЙНИХ ЗАНЯТЬ ГИРЬОВИМ ФІТНЕСОМ СЛУХАЧІВ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЗІ СПЕЦИФІЧНИМИ УМОВАМИ НАВЧАННЯ В УМОВАХ ІЗОЛЯЦІЇ.....	77
Прудка Л. М. ФЕЙК ЯК ІНСТРУМЕНТ ІНФОРМАЦІЙНО-ПСИХОЛОГІЧНОГО ВПЛИВУ НА СУСПІЛЬНУ СВІДОМІСТЬ.....	79
Ростомова Л. М. ВИКОРИСТАННЯ КОМУНІКАТИВНОГО ЕТИКЕТУ ПРИ ВИВЧЕННІ ІНОЗЕМНИХ МОВ.....	81
Ситько О. М. ДО ПИТАННЯ ПРО СКЛАДОВІ ПОНЯТТЯ КУЛЬТУРНОЇ БЕЗПЕКИ.....	82
Солопова І. В. ПРО СПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЯТЬ ВНУТРІШНЬОЇ БЕЗПЕКИ І ГРОМАДСЬКОЇ БЕЗПЕКИ.....	84
Тарасенко Л. Б. НАЦІОНАЛІЗМ І ДЕРЖАВНА САМОСТІЙНІСТЬ У РОЗУМІННІ М. МІХНОВСЬКОГО.....	85
Ташилатов В. А. АЛГОРИТМ ДІЙ ПОЛІЦЕЙСЬКОГО ПІД ЧАС РЕАГУВАННЯ НА ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПОЖЕЖІ.....	87
Тягнирядно Є. В. ЗАКОНОМІРНОСТІ ТА ПРИНЦИПИ ПРОФЕСІЙНОГО СПІЛКУВАННЯ.....	89
Удренас Г. І. БІОЛОГІЧНІ НЕБЕЗПЕКИ.....	91
Ульянов О. І. ДІЯЛЬНІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ.....	93
Федоряєва К. О., Коломієць Ю. М. КОНТРОЛЬ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ УКРАЇНИ ЯК ЕЛЕМЕНТ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ.....	95
Церковна О. В. ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ОСОБИСТИХ НЕМАЙНОВИХ ПРАВ БАТЬКІВ, ЯК УЧАСНИКІВ СІМЕЙНИХ ВІДНОСИН.....	96
Шаповаленко Н. М. ГЕНЕТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА УКРАЇНСЬКИХ ЮРИДИЧНИХ ТЕРМІНІВ.....	98
Шмаленко Ю. І. ЗАПРОВАДЖЕННЯ ІНСТИТУТУ МЕДІАЦІЇ В ДІЯЛЬНОСТІ ЮРИДИЧНИХ КЛІНІК.....	100
Юрченко М. М. РОЛЬ ІНСТИТУТУ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ПРОЦЕСАХ....	101
Ясинська А. В. УКЛАДЕННЯ ДОГОВОРУ ПРО ПУБЛІЧНІ ЗАКУПІВЛІ.....	103

СЕКЦІЯ 2. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА ТА АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРОЦЕСУ.

Бабчук А. Д. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ СТАТУСУ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ СУДОВИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ.....	105
Баранов С. О. ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ В ПРИВАТНІЙ СФЕРІ В УКРАЇНІ.....	106
Берендєєва А. І. ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ ПРАВИЛ КАРАНТИНУ.....	108
Вдовиченко О. М. ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ ПРИОРІТЕТНИЙ НАПРЯМ В ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВИ.....	110

Веселова Л. Ю.	
ЩОДО ПОНЯТТЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ В СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КІБЕРНЕТИЧНОЇ БЕЗПЕКИ.....	112
Денисова А. В., Слаблюк Н. С.	
ЗУСТРІЧНА ЗВІРКА ЯК СПОСІБ ОТРИМАННЯ ПОДАТКОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ: ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ.....	113
Десятник А. А.	
ОКРЕМІ ПИТАННЯ ЗДІЙСНЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО АРЕШТУ ПО ЗАКОНОДАВСТВУ УКРАЇНИ.....	114
Домброван Н. В.	
ВПРОВАДЖЕННЯ СКАНДИНАВСЬКОЇ МОДЕЛІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ТА ПОРЯДКУ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ МАСОВИХ ЗАХОДІВ ТА ЇЇ АДАПТАЦІЯ ДЛЯ ВИКОРИСТАННЯ В УКРАЇНІ.....	115
Ізбаш К. С.	
ДОКАЗИ В СПРАВІ ПРО АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВОПОРУШЕННЯ ТА ЇХ ЗНАЧЕННЯ.....	116
Ковальова О. В.	
ДИТИНА-СВІДОК ЯК ПОСТРАЖДАЛА ВІД ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА ОСОБА.....	118
Корнієнко М. В.	
ВИЗНАЧЕННЯ НАСИЛЬСТВА СТОСОВНО МАЛОЛІТНІХ В ІСТОРИЧНОМУ КОНТЕКСТІ.....	120
Кубасенко А. В.	
УЧАСТЬ ПРОКУРОРА У РОЗГЛЯДІ СПРАВ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ, ПОВ'ЯЗАНІ З КОРУПЦІЄЮ.....	123
Москалюк Х.	
ПРОБЛЕМИ ПРОТИДІЇ НЕЛЕГАЛЬНІЙ МІГРАЦІЇ В УКРАЇНІ.....	126
Мукоїда Р. В.	
ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ У СФЕРІ ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ.....	127
Пишина А. Г.	
ТЕРМІНОВИЙ ЗАБОРОННИЙ ПРИПИС СТОСОВНО КРИВДНИКА ЯК СПЕЦІАЛЬНА ФОРМА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕАГУВАННЯ НА ВИПАДКИ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА.....	129
Позігун І. О.	
ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА ЯК ПРИНЦИП АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРОЦЕСУ: СТАН СУЧАСНОГО НАУКОВОГО РОЗКРИТТЯ ПРОБЛЕМАТИКИ.....	132
Сірко В.	
ПОНЯТТЯ ТА СУТНІСТЬ ПРАВООХОРОННОЇ ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВИ.....	133
Сорокін С. В.	
ДО ПИТАННЯ ПРО ОBOB'ЯЗКИ ДЕРЖАВНОЇ МІГРАЦІЙНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ ЯК СУБ'ЄКТА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ ПАСПОРТНО-РЕЄСТРАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ.....	134
Франковський А. Л.	
ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД В ЗАПОБІГАННІ АДМІНІСТРАТИВНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ.....	137
Ярмакі Х. П.	
АДМІНІСТРАТИВНИЙ РОЗСУД ЯК ЕЛЕМЕНТ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ.....	139

СЕКЦІЯ 3. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ.

Бабійчук О. О.	
ГРОМАДСЬКИЙ КОНТРОЛЬ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ.....	141
Браду Я. І.	
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ПРАЦІВНИКІВ ПОЛІЦІЇ.....	142
Іщенко І. В.	
ДЕЯКІ АСПЕКТИ МІЖНАРОДНОГО ДОСВІДУ В ДІЯЛЬНОСТІ ПОЛІЦІЇ У СФЕРІ ЮВЕНАЛЬНОЇ ПРЕВЕНЦІЇ.....	143
Колдорарь О. І.	
ПОЛІЦІЯ І НАСЕЛЕННЯ: ПСИХОЛОГІЧНА СКЛАДОВА ЕФЕКТИВНОСТІ СПІВПРАЦІ.....	144

Коропатов О. М., Медведев С. В., ДЕЯКІ АСПЕКТИ ЗАЛУЧАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЮ ПОЛІЦІЄЮ УКРАЇНИ ГРОМАДСЬКОСТІ ДО ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	145
Крижановська О. В. ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ.....	148
Нагорная Н. А. РОЛЬ ПРЕЗУМПЦІЇ НЕВИНОВНОСТІ В ПРОЦЕСЕ ДОКАЗУВАННЯ.....	150

СЕКЦІЯ 4. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПРОТИДІЇ НАРКОЗЛОЧИННОСТІ В УКРАЇНІ.

Варинський В. О. ПРОБЛЕМИ НАРКОМАНІЇ В КОНТЕКСТІ СУЧАСНИХ ВИКЛИКІВ.....	152
Косарвська О. В., Велетнюк Н. С., ОКРЕМІ СОЦІАЛЬНО-КРИМІНОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ПРОТИДІЇ НАРКОЗЛОЧИННОСТІ СЕРЕД МОЛОДІ.....	153
Пашаєв А. З. ПРОТИДІЯ НАРКОЗЛОЧИННОСТІ ШЛЯХОМ НЕГЛАСНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА.....	155
Ярмакі В. Х. МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО В СФЕРІ ПРОТИДІЇ НЕЗАКОННОМУ ОБІГУ НАРКОТИЧНИХ ЗАСОБІВ, ПСИХОТРОПНИХ РЕЧОВИН І ПРЕКУРСОРІВ.....	156

СЕКЦІЯ 5. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ ТА ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.

Бляшенко О. О. ОКРЕМІ АСПЕКТИ ЗАЛУЧЕННЯ ОСІБ ДО ПРОВЕДЕННЯ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ.....	158
Болтянська А. В. ПРОБЛЕМИ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКРІПЛЕННЯ СТАТУСУ ТА ПОВНОВАЖЕНЬ ОПЕРАТИВНИХ ПРАЦІВНИКІВ КРИМІНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ.....	159
Гриньова К. Г. ОСОБЛИВОСТІ ПОРЯДКУ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ ЩОДО НЕПОВНОЛІТНІХ У СФЕРІ НЕЗАКОННОГО ОБІГУ НАРКОТИКІВ.....	161
Дьоров С. Л. ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ «ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПОРТАЛ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ» В ОПЕРАТИВНОМУ ПОШУКУ ЗЛОЧИННО-АКТИВНИХ ОСІБ.....	162
Єгоров С. О. ОКРЕМІ АСПЕКТИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ПРОТИДІЇ КИШЕНЬКОВИМ КРАДІЖКАМ.....	164
Кіріченко А. В. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ТА СВОБОД ГРОМАДЯН ПРИ ПРОВЕДЕННІ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	167
Кісенко В. П. ОПЕРАТИВНІ ПІДРОЗДІЛИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ, ЯК СТОРОНА ОБВИНУВАННЯ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ.....	168
Матієнко Т. В. КОНФЛІКТОЛОГІЧНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ПРАВООХОРОНЦІВ ЯК ЧИННИК ЇХ ПСИХОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ.....	170
Мудрецька Г. В. ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ СЛІДЧИМ СВОЇХ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ НА ДОСУДОВОМУ СЛІДСТВІ.....	173
Поляков Є. В., Федоряєва К. О. ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЇ ОТРИМАНОЇ ВНАСЛІДОК КОНФІДЕНЦІЙНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА.....	174
Проценко О. О. ВЕРИФІКАЦІЯ ІНФОРМАЦІЇ З ДЖЕРЕЛ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ ПРО КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВОПОРУШЕННЯ.....	176

Русавський В. О. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИНАМ У СФЕРІ ІНФОРМАЦІЙНО-ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНИХ СИСТЕМ.....	178
Сільницький І. В. ПОВНОВАЖЕННЯ СТОРОНИ ЗАХИСТУ ЩОДО ЗБИРАННЯ ТА ПОДАННЯ ДОКАЗІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ.....	179
Славінська І. В. ПЕРЕВІРКА ВІДОМОСТЕЙ ПРО КРИМІНАЛЬНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ В УМОВАХ ЧИННОГО КПК УКРАЇНИ.....	181
Стерненко Я. М. ХАРАКТЕРОЛОГІЧНІ ОЗНАКИ ОРГАНІЗОВАНИХ ЗЛОЧИННИХ УГРУПОВАНЬ, ЩО ВЧИНЮЮТЬ ЗЛОЧИНИ, ПОВ'ЯЗАНІ З ТОРГІВЛЕЮ ЛЮДЬМИ З МЕТОЮ СЕКСУАЛЬНОЇ ЕКСПЛУАТАЦІЇ.....	183
Тарасенко В. Є. ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ДОДЕРЖАННЯ СТРОКІВ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ У КРИМІНАЛЬНИХ ПРОВАДЖЕННЯХ, В ЯКИХ ПРО ПІДОЗРУ НЕ ПОВІДОМЛЕНО.....	185
Теслюк І. О. ФУНКЦІЇ МЕТОДУ КРИМІНАЛІСТИЧНОГО МОНІТОРИНГУ.....	186
Форнальчук І. Л. СТРАТЕГІЧНІ НАПРЯМИ ПРОТИДІЇ НАРКОЗЛОЧИННОСТІ ОПЕРАТИВНИМИ ПІДРОЗДІЛАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ.....	187
Щирська В. С., Бондаренка О. І. ЕЛЕКТРОННЕ ДЕКЛАРУВАННЯ В УКРАЇНІ.....	189
Щурат Т. Г. ОКРЕМІ ПИТАННЯ ДОДЕРЖАННЯ ЗАКОННОСТІ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	191

СЕКЦІЯ 6. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА, КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОГО ПРАВА ТА КРИМІНОЛОГІЇ

Албул С. В. КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВІ ЗАСОБИ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОМУ ВПЛИВУ: СВІТОВИЙ ДОСВІД ТА ВІТЧИЗНЯНІ РЕАЛІЇ.....	194
Андрієшин В. В. ЩОДО ПИТАННЯ СПІВВІДНОШЕННЯ ФУНКЦІЙ ТА ПОВНОВАЖЕНЬ СЛУЖБОВОЇ ОСОБИ, ЯК СПЕЦІАЛЬНОГО СУБ'ЄКТА ЗЛОЧИНУ.....	196
Байдан О. В. ВИКОРИСТАННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ПСИХОЛОГІЧНИХ ЗНАНЬ У ДОСУДОВОМУ РОЗСЛІДУВАННІ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ.....	198
Бєну І. В. КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ ДИТИНСТВА В УКРАЇНІ.....	199
Болтянська А. В., Плужник О. І. ДЕТЕРМІНАНТИ КІБЕЗЛОЧИННОСТІ В УКРАЇНІ.....	200
Воронцов А. В. ЗЛОЧИННІСТЬ НЕПОВНОЛІТНІХ: ОСНОВНІ ШЛЯХИ ТА ЗАСОБИ ЗАПОБІГАННЯ.....	201
Говорова Г. В. ЗЛОЧИНИ ПРОТИ ЕКОЛОГІЇ.....	203
Грищенко О. А. ДЕЯКІ ПОЛОЖЕННЯ ПРОГРЕСИВНОЇ СИСТЕМИ ВИКОНАННЯ ТА ВІДБУВАННЯ ПОКАРАННЯ У ВИДІ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ В ІНСТИТУТАХ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ.....	204
Даніч М. А., Плужнік О. І. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОЛИВОСТІ ЗЛОЧИНЦЯ, ЯКИЙ МАЄ СЕКСУАЛЬНІ ВІДХИЛЕННЯ ДО ДІТЕЙ.....	206
Калаянова О. Д. ЩОДО ВИКОРИСТАННЯ НЕТРАДИЦІЙНИХ НАУКОВИХ ЗНАНЬ У ФОРМУВАННІ БЛОКУ ДОКАЗОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ В ХОДІ РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ.....	207
Ковальова О., Усата Г. ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ТА ПРОБЛЕМИ СУДОВО-БАЛІСТИЧНОЇ ЕКСПЕРТИЗИ.....	209

Козловский В. Г. ОПРЕДЕЛЕНИЕ КРИТЕРИЕВ РАЗГРАНИЧЕНИЯ НАХОДКИ ОТ КРАЖИ И ПРИСВОЕНИЯ НАЙДЕННОЙ ВЕЩИ.....	211
Конопельський В. Я. ОКРЕМІ ПИТАННЯ ЗВІЛЬНЕННЯ ЗАСУДЖЕНИХ ВІД ДОВІЧНОГО ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ.....	213
Кулик Л. М., Ребрик О. О. КРИМІНОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ОСОБИ ЗЛОЧИНЦЯ, ЯКИЙ ВЧИНЮЄ НАСИЛЬНИЦЬКІ ЗЛОЧИННИ.....	215
Кулик Л. М., Шульгіна М. А. ФАКТОРИ, ЩО ВПЛИВАЮТЬ НА ВЧИНЕННЯ НЕПОВНОЛІТНІМИ ЗЛОЧИНІВ ПРОТИ МОРАЛЬНОСТІ.....	217
Марченко О. А. РОЛЬ СЛІДЧОГО У ПРОЦЕСІ ПІДГОТОВКИ МАТЕРІАЛІВ ДЛЯ ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ: ЗАКОНОДАВЧІ ПРОГАЛИНИ.....	219
Меркулова В. О. ВИЗНАЧЕННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ ЗМІСТУ ТА СУТНОСТІ СИСТЕМНОГО МЕТОДУ ТАКОГО СТИМУЛЮЮЧОГО МІЖДИСЦИПЛІНАРНОГО ІНСТИТУТУ, ЯК ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ.....	221
Поліщук Д. Г. КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ФАЛЬСИФІКАЦІЮ ЛІКАРСЬКИХ ЗАСОБІВ.....	223
Резніченко Г. С. ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЗАСТОСУВАННЯ ДО ЖІНОК, ЗАСУДЖЕНИХ ДО ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ, МОЖЛИВОСТІ ПРОЖИВАННЯ ЗА МЕЖАМИ ВИПРАВНОЇ КОЛОНІЇ.....	224
Русавський В. О. ЩОДО КРИМІНАЛІЗАЦІЇ НАКЛЕПУ.....	225
Скиба В. Ю. ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД РЕСОЦІАЛІЗАЦІЇ ЗАСУДЖЕНИХ ДО ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ.....	227
Старинець Є. А. ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА УХИЛЕННЯ ВІД СПЛАТИ ПОДАТКІВ, ЗБОРІВ (ОБОВ'ЯЗКОВИХ ПЛАТЕЖІВ): ДЕЯКІ ЗАКОНОДАВЧІ ПРОБЛЕМИ.....	229
Топали Ю. В. КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ: ФОРМИ РЕАЛІЗАЦІЇ.....	230
Фархадов Р. В. ЗЛОЧИННІСТЬ 90-Х РОКІВ ХХ СТОЛІТТЯ В УКРАЇНІ.....	232
Чекмарьова І. М. СПЕЦІАЛЬНО-КРИМІНОЛОГІЧНІ ЗАХОДИ ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИННОСТІ У РЕГІОНАХ УКРАЇНИ.....	234
Чорна Д. Р. ПРОБЛЕМИ НЕОСУДНОСТІ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРАВІ.....	236
Шульгіна М. А., Томіна В. Ю. ГЕНДЕРНА РІВНІСТЬ ЯК МЕХАНІЗМ ЗАПОБІГАННЯ НАСИЛЬНИЦЬКИХ ЗЛОЧИНІВ.....	237
Щирська В. С. КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ДЕКЛАРУВАННЯ НЕДОСТОВІРНОЇ ІНФОРМАЦІЇ..	238
Янковий М. О. ОКРЕМІ АСПЕКТИ ТАКТИКИ ДОПИТУ ПОТЕРПІЛИХ ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ ПО «ГАРЯЧИХ СЛІДАХ».....	240